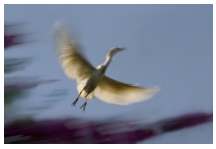
בס"ד
"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', ראש חודש אדר תש"ע (15 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח, שבוע טוב, וחודש טוב!

היום **ב'** דראש חודש **אדר**: "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!" [תהלים קי"ח 24]
משנכנס אדר מרבים בשמחה!

בפרשת השבוע בשבת האחרונה, פר' "משפטים". נמצאת המצוה:
"לֹא-תִהְיֶה אַחֲרֵי-רַבִּים לְרָעֹת וְלֹא-תַעֲנֶה עַל-רִב לִנְטֹת אַחֲרֵי רַבִּים--לְהַטֹת." [שמות כ"ג 2]

מובא במדרש [ויקרא רבה ד' ו'] ששאל גוי אחד את רבי יהושע בן קורחה: הרי כתוב בתורתכם: "אחרי רבים להטות", והרי אנחנו הגויים מרובים מכם היהודים, ואם כן מדוע אינכם משתווים לנו באמונתכם, לאחר הכלל ש"אחרי רבים להטות"? לאחר שדחאו הרב בדברים, אמרו לו תלמידיו של רבי יהושע: "רבי! לזה דחית בקנה רצוץ (תשובה קלה ופשוטה). לנו מה אתה משיב?"
המדרש מביהיר את תשובתו, אך **ר' משה סופר**, בעל ה"חתם סופר", נותן תשובה אחרת לשאלת הגוי, אלא ראשית נקדים מעשה לביאור העניין:

מעשה ברבי יצחק זצ"ל (הבעל-שם ממיכלשטט) שהיה מפורסם בילדותו כעילוי, והגיעה השמועה אודות חכמתו ופקחותו לאוזני הדוכס. הלה הזמין את הילד לבקרו בארמונו הגדול, שהכיל אולמות, חדרים ופרוזדורים רבים. הילד, שהיה אז רק בן 9, בא לבדו לארמון והחל לחפש את חדרו של הדוכס.
בטרם בא הילד לשם צווה הדוכס על משרתיו הרבים ועל שאר יושבי הארמון לעזוב את המקום, כך שגם לא הייתה לילד אפשרות לשאול מישהו היכן חדרו של הדוכס. אולם מכיוון שפיקח היה, התבונן היטב סביבו והבחין כי החלונות של כל החדרים היו פתוחים מלבד חלון אחד שהיה סגור בווילון. מיד הבין שזהו חדרו של הדוכס. עלה לשם, דפק בדלת ונכנס אל הדוכס. תוך כדי שיחה, הובהר לילד ע"י בן שיחו כי בני הבית הורחקו מהמקום כדי שלא ילעגו לנער ולא יטעו אותו וישלחו אותו לחדרים לא נכונים. מכל מקום שאל הדוכס את הנער "מה היית עושה אילו היו המשרתים מנסים להטעותך, וכל אחד מהם היה מפנה אותך לכיוון אחר?" השיב הילד ואמר "**הייתי נוטה ללכת אחרי הרוב**". חזר הדוכס ושאל "נכון שאחרי רבים להטות הוא כלל גדול בחיים, מדוע אם כן אינך מפלס לעצמך דרך זו בחיי היום יום שלך? הרי ידעת כי היהודים הם מיעוט בעולם והנוצרים הם הרבים. ובכן מדוע אתה נשאר יהודי?"
מתחילה, הכאיבו הדברים מאוד לנער, אך מיד הבליג והשיב מתוך כובד ראש ומנוחת נפש. "אדוני הדוכס, עכשיו אני יודע בברור שזהו החדר אשר בו הוד מעלתו מקבל את אורחיו. עתה אם יבואו כל בני הארמון ויאמרו לי אחרת, ברור שלא אשמע בקולם! הכלל של 'אחרי רבים להטות' נאמר אך ורק כלפי **דברים המוטלים בספק**, אבל בדברים שאמיתותם נתבררה אין בכח הרוב לשנות את האמת הברורה! לדידי", סיים הילד, "דעת אבותיי היא האמת הניצחית ללא שום ספק. ממילא **איני רשאי** בכגון זה להטות אחרי רבים."

"ויהי החודש הזה ... תחילה וראש לפדיון נפשנו" [מתוך תפילת מוסף לראש חודש]
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחודש אדר **טוב ושמח** לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', ראש חודש אדר תש"ע (15 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

וכן אומר בעל 'החתם סופר', וביאר את הפסוק "לנטות אחרי רבים להטות" כלומר שדווקא בדבר העשוי "לנטות" לצד זה או לצד אחר – אומרת התורה לך אחר הרוב, אבל דבר הנעלה מכל ספק אינו כפוף להכרעת הרוב. לפיכך, לא יטו בני ישראל לעולם אחרי רוב העולם ביחס לאמונה בבורא.

לאור התאור המרטיט של קבלת התורה האמור בפרשה הקודמת, פר' "יתרו", הדברים נוקבים עד מאוד. אמונה של יהודי בהקב"ה זה לא עניין של מה בכך. בעולם, מקובלת האימרה שלכל אדם יש את ה"אני מאמין" שלו. אך יש לדעת שאצל יהודי זה משהו אחר לחלוטין. וצוטט את דבריו המאלפים של הרמב"ם באגרת תימן: "כבר הבטיחנו הבורא יתברך, והודיענו שכל מי שעמד על הר סיני שהם מאמינים בנבואת משה רבינו בכל התורה שמסר לנו הם ובניהם ובני בניהם עד עולם! שכן אמר הקב"ה יתברך: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל-מֹשֶׁה הִנֵּה אָנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הֶעָנָן בַּעֲבוּר יִשְׁמַע הָעָם בְּדַבְּרִי עִמָּךְ וְגַם-בְּךָ יַאֲמִינוּ לְעוֹלָם..." [שמות י"ט 9]

דברים ברורים ונחרצים: אין יהודי כופר. יהודי יכול לעבור עבירות ולתרץ את עצמו בהתרברבות של דברי כפירה אבל בליבו הוא יודע את האמת.

משנכנס אדר מרבים בשמחה!

"ויהי החודש הזה ... תחילה וראש לפדיון נפשנו" [מתוך תפילת מוסף לראש חודש]
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחודש אדר טוב ושמח לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל